

только точна въ послуженіето на Мирѣ, щото никога да неможе да ѝ найде приликъ за да ѝ злоупотрѣби: тя не си припомнуваше че Мира бѣше одѣлена да постѣпва съ неѣкъ сѣщо както ѝ тя бѣше постѣпвала съ неѣкъ. На утрѣшния день у зорѣ, Мира, подѣрка звѣнчето и Елиса полѣте и щеше да си извади очитѣ, само по-скоро да притѣрча на лѣгло то ѝ, но туй нищо не ѝ послужи; Мира ѝ каза съ единѣ острѣ тонѣ: „Що правеше дѣвойко, та отѣ когато звѣнихѣ идешѣ по половинѣ часѣ послѣ? — Вѣрвайте, господжо, че като токо вы чухѣ потѣрчахѣ. — Мѣлчи! ѝ каза Мира ты си една устата и знаешѣ само да лапачашѣ. Донеси ми роклѣтѣ да се дигнѣ.“ Елиса, като въздѣхнѣше, отиде да тражи роклѣтѣ, дѣто ѣ бѣше оставила вечерѣта Мира и ѝ ѣ донесе; но Мира, като ѝ ѣ хвърли възѣ очитѣ, ѝ каза: „Каква свинѣ ѣ тази дѣвойка! та трѣбва сичко да ѝ се разказва: незнаешѣ ли че днесѣ щѣ облѣкѣ синѣтѣ си роклѣ!“ Елиса пакѣ въздѣхна, но неможеше нито дума да продума: тя си припомни найдобѣрѣ, че ѝ тя сѣщо правеше тѣѣ въ Атинѣ и че горката Мира за да ѝ угоди на каприцитѣ правеше сичко само и само да не бѣде пеувана. Когато се облѣче господарката ѝ Мира и се бѣше вече наобѣдвала, слѣзна и тя да обѣдва по волѣтѣ си; но едва ли бѣше сѣднала и звѣнчето зазвони: туй се случи десетѣ пѣти въ часа, и туй за дребны работы, за които ѣ правеше Мира само иди, дойди. На дванадесетѣ часа вечерѣта господжата извѣсти че щеше да иде на глѣдалище, и че трѣбваше да ѝ пригласи косѣтѣ: тя каза на Елисѣ, че искаше да ѣ сплете на ѣдры кривицы; но сетѣ като видѣ, че туй ѝ направи главѣтѣ много чорловѣ, заповѣда ѝ да ѣ расплете и да ѣ уплете на ново; и до четиры часа,